

gen Maade har ført til et skadeligt Resultat for Kommunens og dens Beboeres Interesser. Men ligesom jeg saaledes ikke kan se andet, end at det i sig selv er urimeligt, at vi i vort lille Land skulle gøre Forskel mellem København og det øvrige Land i saa Henseende, synes jeg ogsaa, at det er en temmelig stor Uretfærdighed.

Skattelovene skal jeg ikke indlade mig nærmere paa. Der er Folk, der synes godt om dem, Folk, som slet ikke synes om dem, og Folk, der have en Mellemmening om dem. Men der er en Ting, som vi alle kunne være enige om, at Skattelovene i hvert Tilfælde tilsigte det, som en enhver Skattelov skal, nemlig at fordele Skattebyrden ens. Jeg er sikker paa, at hvis nogen havde staaet op og sagt, at nogle Borgere skulde betale mere end andre Borgere, vilde han være bleven mødt i dette Ting og ogsaa i det andet Ting, jeg tør sige overalt, med den bestemteste Protest. Men man er tillige klar over, at dette, at Folk skulle betale ens, betyder, at de skulle betale efter deres Evne. Ideen f. Eks. med den progressive Skat, som jeg for mit Vedkommende synes er udmærket, hviler jo ikke paa andet end dette, at naar der skal være Ensartethed, er det nødvendigt, at man forlader det rent matematiske, abstrakte Forhold. Idet jeg derfor nu erindrer om, at det Forslag, som Regeringen har fremlagt om Udvidelse af den kommunale Valgret, jo ikke er yderliggaaende radikalt, ikke mere yderliggaaende, end at det kun giver Valgret til dem, der svare kommunal Skat, saa paastaar jeg videre, at man ikke uden at slaa sig selv paa Munden i Henseende til vor Skattelovgivning kan paastaa, at de som betale mere, skulle have mere Indflydelse. Nej, Forholdet er dette, at den ene ikke betaler mere end den anden i Skat, de betale alle sammen ens, thi de betale efter deres Evne. Det er derfor, at man heller ikke fra dette Synspunkt kan rejse nogen Indvending mod den kommunale Valgret. Man har vel sagt, at det var Begyndelsen til at afskaffe Landstinget. Det er en Tale, som jeg ikke forstaar. Ved at fremlægge det Forslag, som jo kan ophøjes til Lov ved en simpel Beslutning af Tingene og Kongens Stadfæstelse, har man jo dog aldeles ikke begyndt at afskaffe Landstinget, og det er dog ganske andre Betragtninger, som ville gøre sig gældende, hvis man foreslog at skride til at afskaffe Landstinget end den, der gør sig gældende, naar der forelægges et Forslag om den kommunale Valgrets Ud-

videlse. Der er en saa himmelvid Forskel, at jeg næsten undser mig ved at fremdrage nogle af Forskellighederne. For dog at betone en, som straks maa falde i Øjnene, er der jo dette, at medens Tingene ere suveræne, saa at man ikke har nogen Recours, ingen Adgang til Hjælp mod deres formentlig urigtige Beslutninger, saa er det, hvorledes man end vil indrette den kommunale Lovgivning, dog saaledes, at i en Mangfoldighed af Tilfælde ere de kommunale Raad en underordnet Instans, fra hvilken man kan ty til højere og højere Instanser for at faa ændret deres Afgørelser, hvis man ikke er fornøjet med dem. Efter min Formening kan man derfor ikke angaaende Lovforslaget om den kommunale Valgrets Udvidelse rejse andre Spørgsmaal end dette ene og ganske simple: Er der derom et Krav hos Befolkningen, eller er det kun et Mindretal, der stiller det op, medens Befolkningen i sin Helhed forholder sig enten helt ligegyldig eller endogsaa uvillig til det? Jeg ved ikke, om dette Spørgsmaal kan være tvivlsomt. For mig har der ikke været Tvivl. Jeg har efter alle de Erfaringer, jeg har faaet, ikke blot fra min egen Valgkreds, som for en meget stor Del bestaar af meget moderate Vælgere, men ogsaa efter de Erfaringer, jeg har faaet andetsteds fra, haft den største Grund til at tro, at det virkelig er et stærkt og almindeligt Ønske hos Befolkningen.

Men det høje Ting vil se, at Regeringen har givet rigelig Tid for Modstanden mod denne Lov til at fæstne sig og for Sympatien for denne Lov til at udtale sig. De Herrer erindre, hvorledes vi i de forløbne Perioder, det vil sige, før vi i Fjor fremsatte Lovforslaget om den kommunale Valgret, bleve, jeg tør maaske sige undertiden paa en lidt nærgaaende Maade, pousserede frem, der blev stadig sagt, hvor bliver det af, dette Lovforslag, hvorfor kommer det ikke? Regeringen har ikke ladet sig røre deraf, den har ventet ganske rolig for at give den offentlige Mening Tid til at fæstne sig om dette Spørgsmaal. Jeg tror, at nu har den fæstnet sig. Ingen, som kan og vil se, kan være i Tvivl om, hvad den offentlige Mening siger angaaende denne Sag. Paa den anden Side vil jeg aabent erkende, at jeg ikke finder, at man i den forløbne Session kan brejde Landstinget noget med Hensyn til denne Sag. Lige saavel som Regeringen kan finde det rigtigt at gaa langsomt og besindigt frem, betænke sig vel og ikke komme med noget, før det er modent, lige saavel maa man erkende, at der fra Lands-